

Endringer, man muligvis kunde enes om, og da det ikke er lykkes mine Meningsfæller og mig at faa den Endring igennem, vi have foreslaaet, er det Tilfælde indtruffet, at jeg for mit Bedkommende bestemt maa holde paa, at vi faa den gamle § 5, som Lovforslaget havde fra Folketinget. Jeg kan ganske vist ikke forstaa, hvorfor man har saa meget imod en kongelig Anordning. Ministerens Ansvar bliver aldeles det samme, og omster Repræsentationen en anden Bestemmelse i den tgl. Anordning, saa har den akkurat den samme Anledning gennem Interpellationer eller Love til at faa den kongelige Anordning forandret, som den har ved en ministeriel Bestemmelse. Den eneste Forskel er den, at det kan antages, at der vil blive større Stabilitet, Fasthed og Klarhed ved den kongelige Anordning, thi de sstiftende Ministre ere ikke saa tilbøjelige til at forandre noget ved den kongelige Anordning, som naar det blot er en almindelig ministeriel Bestemmelse, og dette at faa mere Fasthed og Klarhed, saa at Gejstligheden ved, hvad den har at rette sig efter, er et Gode, man fra alle Steder maa sætte Pris paa. At man i en kongelig Anordning skulde tage Bestemmelse om det brændte Ligs Afse, var selvfølgelig bare, fordi det var korrekttere, da der ogsaa blev Tale om en Ritusforandring, idet den gamle Begravelseformular ikke kan benyttes, at denne Ritusforandring blev foretaget paa almindelig Vis gennem kongelig Anordning, og det var paa ingen Maade, fordi vi ønskede, at det skulde forhindres, at den brændte Afse blev hentet paa Kirtegaarden, som et æret Medlem vilde give det Udseende af, at det var derfor, vi vilde have en kongelig Anordning. Men som jeg ogsaa udtalte ved 2den Behandling, nogen stor Betydning har det jo ikke med denne kongelige Anordning, og jeg kan derfor godt frafalde dette uden nogen synderlig stor Resignation fra min Side, naar blot den første Del af Paragraffen blev staaende. Men helt anderledes forholder det sig naturligvis med Hensyn til den nuværende § 5, som blev indsat ved 2den Behandling, thi den giver jo ikke blot Ministeren Lov til at tillade Præsten at forrette Jordpaakastelse og Lov til at forbyde ham at gøre det, men den giver ogsaa Ministeren Lov til at paalægge alle Præster at gøre det og Lov til at for-

lange, at alle Præster skulle gøre det, om det end nok saa meget strider mod deres Overbevisning, og jeg kan ikke se rettere, end at hvis en Minister vilde stride dertil, og der muligvis vilde blive sagt: Det har ikke været Meningen; saa kunde han dertil sige: Ja, ikke blot har jeg efter Lovens Lov dertil, men ser jeg hen til den Gang, denne Sag har faaet, har Landstinget ligefrem givet Anvisning derpaa, thi havde det ikke været dets Mening, havde det holdt paa Folketingets Affattelse. Der er altsaa ikke blot Hemmel for, men tillige en Anvisning til at gaa denne Vej. Jeg hørte nok ved 2den Behandling, at den ærede 2den Landstingsmand for Lige Kres (Th. Nielsen) meget stærkt utgerede, at han vilde føndelig ikke paa nogen Maade være med til at lægge Tvang paa Gejstligheden i den Henseende. Men snart jeg selvfølgelig indrømmer, at det kan have stor Betydning for de følgende Tider, hvorledes det ærede Medlem stiller sig i den Henseende, saa er det klart, at det kan have stor Betydning i hans Levetid i det længste. Det ærede Medlem kan aldrig vide, hvorledes Sagen kan stille sig i Tiden, intet Mennekte ved, hvor snart den Tid skal komme, da en Minister vil prøve paa at tvinge Gejstligheden i den Henseende. Det forekommer mig, at der under de hidtil førte Forhandlinger har været ikke saa saa spredte Anthyndinger i den Retning, at Svaret ikke ligger saa meget fjært. Den højtærede Kultusminister har ganske vist ikke udtalt sig for, at Præsterne skulde tvinges dertil, og jeg tror heller ikke, at han for sit Bedkommende vil gøre det. Men den højtærede Justitsminister har et Par Gange udtalt sig om det uheldige i, at der ikke er ens Regler for Præsterne paa en saadan Maade, at jeg i alt Fald dert har set en Anthynding af, at den højtærede Justitsminister vist er mest tilbøjelig til den Opfattelse, at det burde paalægges Præsterne. Jeg tror nemlig ikke, han er af den Mening, at der skal forbud mod at gøre det, og naar det altsaa skal være fuldstændig ens, maa der være Paalæg om at gøre det. At den højtærede Justitsminister ikke har udtalt sig bestemt om dette — det var jo ikke formaalstjenligt, og han har jo ikke været spurgt om det — tillægger jeg altsaa ingen Vægt. Det ærede 2det Medlem for 10de Kres (Frijs) har i et Par Replikker til mig ud-